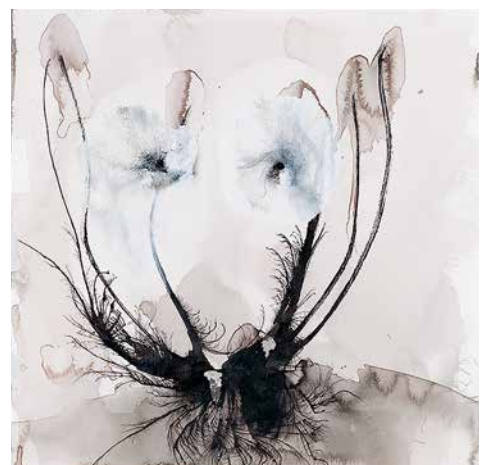
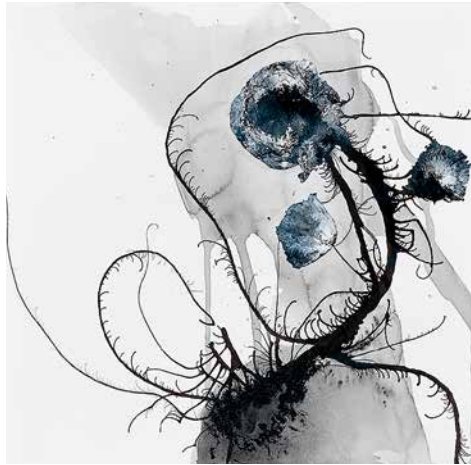
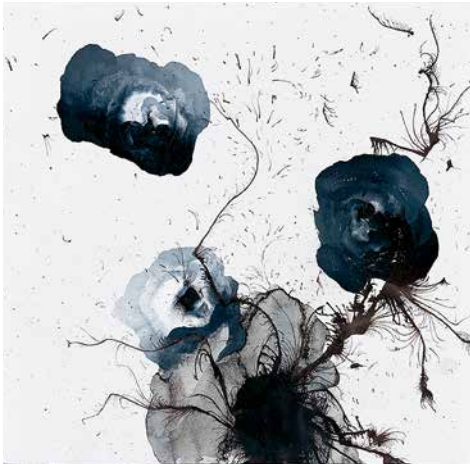

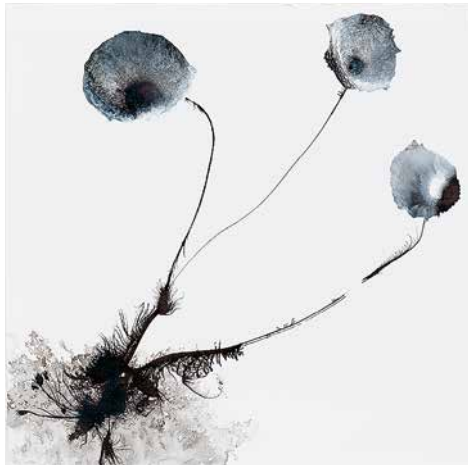

Hybriden
Reinoud van Vught

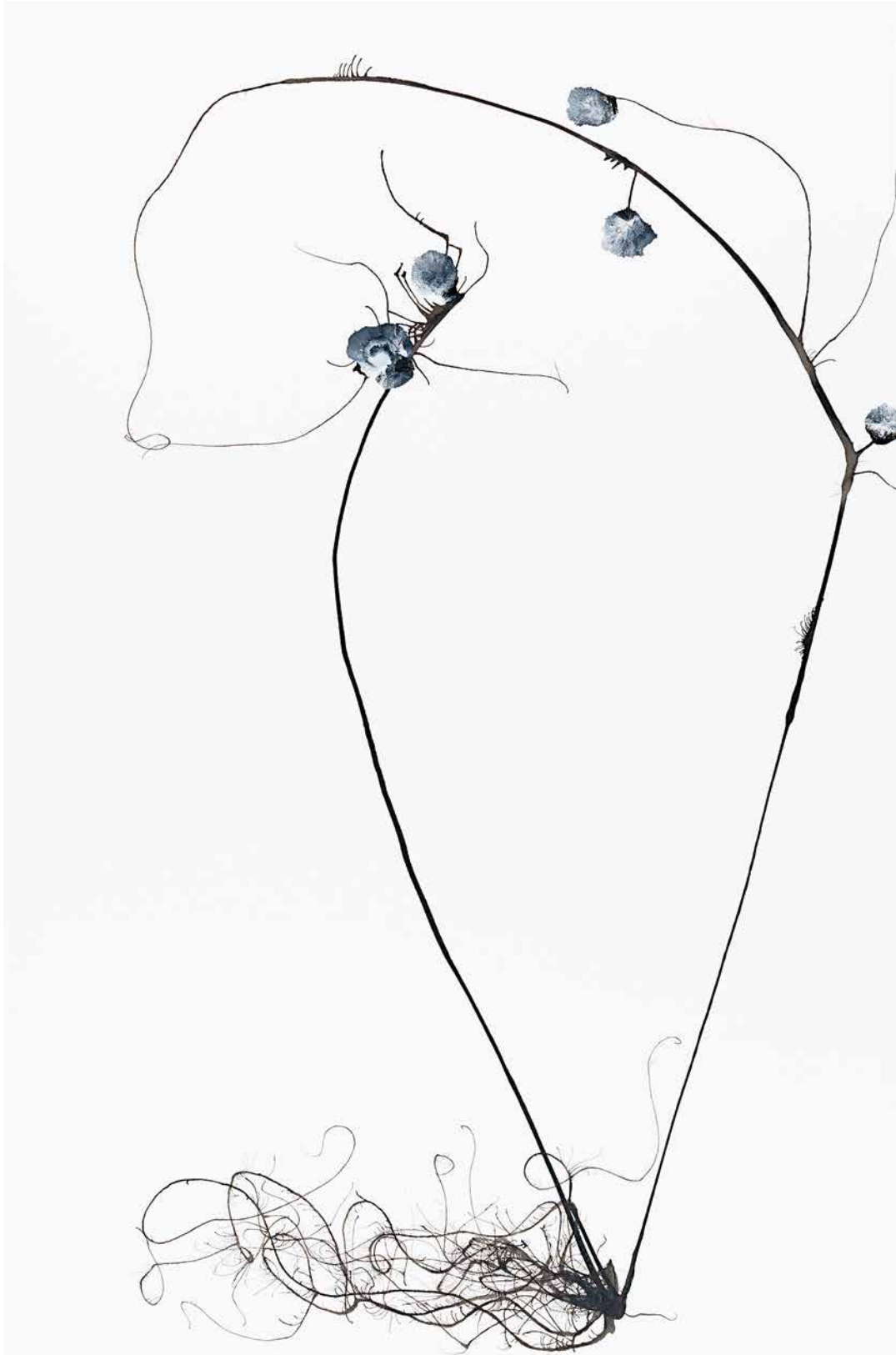
Werken op papier
2013-2014

Diepere gronden

Reinoud van Vught is een kunstenaar die liever schildert dan dat hij praat. Als hij me vraagt een tekst te schrijven voor een nieuwe publicatie en voorstelt dat in de vorm van een interview te doen, lijkt me dat dus niet zo'n best idee. Ik zie al voor me hoe een dergelijke tekst bestaat uit uitgebreide vragen van mijn kant, met korte ja's en nee's van de schilder als antwoord. Het zou geen recht doen aan zijn zoektocht van de afgelopen jaren. Bovendien heb ik al langer het idee dat zijn werk veel inhoudelijker is, dan de vaak formele omschrijvingen die hij of anderen eraan geven, suggereren. Ik zou juist met hem de diepere gronden van zijn werk eens willen verkennen. We houden dus nog open welke vorm de tekst moet krijgen en maken een afspraak.

Begin mei 2014 ben ik voor het eerst in jaren op zijn atelier in Goirle. Hij werkt sinds kort aan een nieuwe serie werken op papier en denkt na over een publicatie. Er hangt een groot vel, waaraan hij nog werkt, met spelden op de muur geprikt. Op de grond ligt een map vol met kleintjes: witte vellen waarop de grijze verf waterachtig vloeit. En waar met zwarte inkt – is het inkt? – rafelige maar vastberaden lijnen getrokken zijn die doen denken aan wijd vertakte vatenstelsels of aan de wortels van woekerende klimop. Ik verbaas me – zoals steeds – over de huid van zijn werk. Hoe hij zonder sporen van een penseel met blauwe en witte verf bloemen laat ontstaan die kosmisch ogen. De dun gebruikte verf krijgt hier en daar het volume en de zachtheid van opengebarsten katoenkapsels, terwijl het elders waterig en vies van het papier af druipt.

Over het grote werk twijfelt de kunstenaar. Op een of andere manier lukt het hem niet om in de vellen van zo'n 2,5 bij 4 meter eenzelfde spanning en diepte te krijgen als in de kleinere, meer directe werken. De bloesems/bloemen zijn er wel, maar 'zingen' zich niet los. Ze smelten samen met hun ondergrond, met de 'volte' van de schildering. Reinoud denkt erover om met een systeem van kaders te gaan werken.

Als ik de trap af loop, valt mijn oog op een paar vogelnestjes. De honden begroeten me bij het afscheid in de tuin net zo enthousiast als uren eerder toen ik binnenkwam.

We spreken af dat we elkaar mailen. Ik begin op 12 mei: 'Beste Reinoud, dat was een boeiende en inspirerende ontmoeting vorige week op jouw atelier. Ik was onder de indruk van de enorme stapel kleinere werken die het afgelopen jaar is ontstaan. Ik ben benieuwd wat het experiment met een soort van passe-partout je gaat opleveren. Het deed me denken aan de werkwijze van David Hockney voor zijn expositie *A Bigger Picture*. Hij deelde die grote doeken ook op in hele series kleintjes. Enerzijds uit praktische overwegingen, omdat je ze dan makkelijker kan vervoeren. Anderzijds levert het hem een enorme focus op wat betreft de details in het werk en krijgt het uiteindelijk grote geheel een soort van multifocaal (dat

hoor je natuurlijk enkel over brillen te zeggen) iets. Alsof elke blik die je op een doek van hem werpt, z'n eigen verdwijnpunt heeft. Het inkaderen van delen van je grote tekeningen moet eenzelfde soort effect krijgen volgens mij: de concentratie op de fragmenten, die voelbaar wordt in het geheel.

Ik kijk uit naar de eerste foto's. Alhoewel ik nog wel mijn twijfels heb bij je streven naar een werk dat helemaal gevuld is, waarin je je niet laat verleiden tot een spel met lege delen. Zelfs Hercules Segers gebruikte dat contrast tussen vol en leeg. Of bedoelde je dat niet toen je hem noemde tijdens ons gesprek? Hartelijks, Rebecca.'

Hij antwoordt direct diezelfde dag: 'Haha Rebecca, hoe ik dat doe? De hand van god :) dat wil zeggen: ik probeer dingen buiten mezelf te leggen, die met schijnbare toeval en effect ontstaan. Zoals dingen die op creativiteitscentra ontstaan, of – zo stel ik me voor – bij de PABO. Zoals een akoestische gitaar voor de popmuzikant niet voldoende is, die dus elektrisch gaat met *fuzz* en *distortion*.

Die passe-partouts, daaraan heb ik natuurlijk heel de tijd dat ik niet aan het werk was lopen en liggen denken. Maar alle voornemens ten spijt... zodra ik begin gaat alles met me aan de haal. Maar ik heb nu wel een andere uitkomst voor die grote. Of het dat moet zijn, óf dat de passe-partouts er toch nog van komen. Het zal blijken. Misschien moet het niet *all-over* zijn, nee. Ik stuur je binnenkort plaatjes.'

En een paar dagen later: 'Ik stuur je een paar plaatjes van een groot werk dat je in een eerder stadium hebt gezien. Mijn gelijk kan ik nog niet bewijzen :). Het is een voorstadium naar ik hoop. Maar ik kan je wel laten zien dat het lossier wordt, gewoon door de verf vloeibaarder te gebruiken: Roosachtigen en insectachtigen nog steeds. Alles gaat weer overhoop.' Een week later is het eerste werk af: 'He Rebecca, ik denk dat ie af is. Je zou het natuurlijk in het echt moeten zien, maar het is ruiger geworden en onregelmatiger. Nog wel bloemen, maar duister. Verder ben ik ook weer bezig met veel kleintjes.'

Ik wijs hem op dat grapje over de hand van God en vraag hem hoe serieus dat nu eigenlijk is: 'Wat is dat toch met jou en religie? Ooit leerde ik je kennen als de kunstenaar die boven op een zolderkamer van een klooster oude crucifixen in de verf drukte. Alsof je probeerde om dat afgetrapte beeld opnieuw inhoud te geven. Iets wilde laten zien van de sporen die het katholicisme op ons Brabanders heeft achtergelaten. Laatst op je atelier zag ik een menora in een schildering opduiken. Je zegt geïnspireerd te zijn door de beelden van een boeddhistische tempel... en nu spreek je over de hand van God. Hoe belangrijk is religie eigenlijk voor je?'

Voor het eerst duurt het dagenlang voordat hij reageert: 'Het duurde even want over religie doe ik niet zo gauw een uitspraak. 'De hand van god' was maar een grapje in aanloop

